

V AFRÍNU ZA PRAHU

O Kurdech se u nás v korporátních médiích zpravidla mluví jako o teroristech, anebo se o nich mlčí úplně. Co že to tak děsí ty naše mediální loutky i tykadla mocných, sedící ve vládních fotelech a třesoucí se o svůj flek? Totéž, co vedlo turecké autority k posledním březnovým útokům na Afrín. **Strach ze svobody, přízemní mocenský komplex a tupý despotismus.**

Kurdové se totiž rozhodli reálně vystoupit proti systému současného kapitalismu, a to s anarchistickou, feministickou a ekologickou kritikou. Ve jménu demokratického konfederalismu **vytvořili systém samosprávných rad, fungujících na principu participativní demokracie a koordinace společných rozhodnutí.** Ekonomiku kapitalistického a státního vlastnictví nahradili rovnoprávným kolektivním hospodařením a družstevnictvím. A to vše bez ohledu na etnickou příslušnost se zapojením všech, kteří se na daném území nacházejí.

Desítky let byli Kurdové, mnohamilionový národ rozdělený hranicemi pěti států, vystaveni nelítostnému útlaku – zejména na území Iráku, kde na nich dělal Saddám Husajn pokusy s hromadným užitím chemických zbraní, a s největší urputností v Turecku. Jestliže my vzpomínáme na několik vesnic srovnaných nacisty se zemí, v kurdských oblastech Turecka by se člověk takových násilných aktů, doprovázených desítkami tisíc mrtvých, těžko dopočítal, nemluvě o dlouhodobém zákazu užívat kurdštinu a každodenní represivní šikaně.

Mnozí Kurdové však nemlčeli a stavěli se různými způsoby na odpor. Nejznámější silou se v tureckém Kurdistanu stala PKK, strana původně leninistického charakteru, která se však v posledních dvaceti letech výrazně ideově přetvořila směrem k méně hierarchickým, rovnějším a participativním formám organizace.

V létě 2012 se Kurdové (nejen) za své životy aktivně postavili na severu Sýrie a **dali se do boje s Islámským státem (IS).** Osvobozená území prohlásili za autonomní kantony. Nejzápadnějším z nich je právě zmíněný Afrín. Lidé, kteří tam žijí, berou Afrín **jako vodu a jídlo, minulost a současnost, přátelství a vzájemnou pomoc...** *Ale státy mají svou strategii, která se nestará o Afrín nebo jeho obyvatele. Útok na Afrín je strategií války o energii, která vedla k rozvratu Sýrie a ničí mnohé země v regionu. Státy vytvářejí iluzi toho, že vedou*

válku „pro své občany“. Vedou nacionalistickou a konzervativní propagandu, aby občany v tomto bludu utvrdily. Válka je potřebná k zabrání zdrojů v zájmu korporací, které chtějí zvýšit své zisky. V této krvavé „diskusi“ vítězí ti, kteří mají víc pušek, tanků nebo letadel, a samozřejmě vojáků – základního materiálu, který přímo ztělesňuje státní zájem. To je vysvětlení od anarchistů z Afrínu.

Všichni bychom se měli umět dívat na věci z této perspektivy – očima obyčejných lidí, ne mocenským osobním pohledem, který je nám vnucován. A současně bychom si měli uvědomit, že **Turecko jako člen NATO bude za jakoukoli cenu prosazovat své státní zájmy a všichni přísluhovači Aliance k tomu budou leda tak mlčet.** Být hlasem lidí bojujících o svobodu a o život je náš úkol.

Pokud chtějí západní státy obětovat svobodný projekt na severu Sýrie, aby náhodou Turecko nepřešlo pod ruskou sféru vlivu, my tak činit nehodláme. V dějinách jsme to již jednou zažili na příkladu Španělska, kde se ve 30. letech rozhodovalo o vlivu fašismu v Evropě. I tam západní mocnosti tiše přihlížely, jak fašistické síly s přispěním Hitlera a Mussoliniho likvidují nadějný projekt sociální přeměny. A stejně tak dnešní mlčení uvolňuje prostor autoritářským vůdcům Sýrie, Ruska a Turecka.

Turecký režim v současné době vede válku proti početné menšině na vlastním území a s touto válkou expanduje i za své hranice, a to za podpory milic poskládaných z části bývalých bojovníků IS. Prohlašuje za terorismus každý kritický hlas, vězní novináře, pronásleduje akademiky a studenty, kteří nesouhlasí s agresí vůči Kurdům, kriminalizuje největší opoziční sílu...

My, anarchisté a anarchistky, zrak neodvrácíme. **Sledujeme, co se na severu Sýrie a v Turecku děje. Jsme solidární s kurdským bojem za svobodnější a spravedlivější společnost.** Myslíme na pár aktivistů z Česka vězněných v Turecku kvůli snaze pomoci se zřízením polní nemocnice. Podporujeme naše kamarády, kteří odešli do Sýrie (podobně jako dříve odcházeli interbrigadisté do Španělska) bojovat proti IS a dnes umírají v důsledku tureckých náletů.